

Коли на екрані в будинку культури ожили історичні кадри з минувшини Млинова, коли глядачі із захопленням спостерігали, як перші випускники Млинівської середньої школи №2 вітали своїх вчителів, у залі із чітхось вуст раптом вирвалося: «Боже, здається, усе це недавно було, ніби вчора...».

Насправді ж між вчорашнім днем та сьогоднішнім відстань у тридцять років. Якраз із цієї нагоди - 30-річчя школи №2 (тепер гімназії) - зібрався люд у будинку культури, заповнивши його, що, як кажуть, яблуку ніде було впасти.

Дійсно, урочистість за-слуговує на таку масовість, на те, щоб належати до кращих зразків ювілейних торжеств.

Із захопленням слухав зал, в якому зібралися учні, вчителі, батьки, гості, виступ іншого ветерана вчительської ниви - філолога Д.А. Парфенюк. Кожне слово Дарії Андріївни проникло у душу. Проникло, як і колись, коли вона водила дітвору у прекрасний світ добра та любові.

Багатьох у цей день цікавило питання - яким же він був, цей перший тридцятирічної давності випуск школи? І на нього знайшлася відповідь, коли на ювілейний «подіум» піднялися Л.П.Стецюк, А.С.Гладкевич, В.М.Білоус, Р.Я.Вихровська. Усі вони причетні до незабутнього першого випуску. І кожний промовив задушевне слово, аби спом'янути тридцятилітню давність, аби віддати шану тим,

Важливим моментом на початку вечора став поминальний спомин про вчителів, які працювали в навчальному закладі і не дожили до нинішнього ювілею. Їх не просто згадали. На білому полотні екрану з'явилися такі до болю знайомі багатьом риси. І непрошені сльози на очах у колишніх учнів стали світлою даниною пам'яті.

Але життя триває. І не відходить у забуття історія. Якою вона була за три останні десятиліття - про це говорив зі сцени нинішній директор гімназії М.В. Кравчук, а один з найперших керівників школи М.С. Коритнюк, якого запросили на торжество, у своєму слові опісля пригадав роки становлення навчального закладу.

хто виводив юнь на самостійний житейський шлях.

Однією із «родзинок» свята стали спогади про перше шкільне кохання, розповіді про тих однокурсників, які поєднали сімейно свої долі. Сергійчуки, Бойки, Гарбаруки - це лише окремі із цих сімейств, яких гарячими оплесками пошанував зал.

Врешті, весь захід був означений шанобою до вчителів, до батьків. На вечорі звучало чимало вітальних телеграм від колишніх випускників школи.

Щирі слова на адресу вчительського колективу висловили голова ради профспілки працівників освіти Г.Т.Шендера, директор комбикормового заводу С.Ф.Скібчик, проректор Рівненського економіко-

гуманітарного інституту П.О.Тадеев, його дружина М.І.Тадеева, заступник директора Дубенського відділення училища мистецтв і культури Рівненського

державного гуманітарного університету В.М.Гавриленко, млинівчанин В.І.Козачук, інспектор обласного відділу освіти Т.М.Бабійчук. А на додачу до щирих

слів були, звичайно, і подарунки.

Заступник голови райдержадміністрації Л.В.Мартінова за плідну добросовісну працю вручила директору гімназії М.В.Кравчуку, вчителям цього навчального закладу Т.О.Дейнеці, Г.П.Гаврилів, бібліотекарю Р.О.Черепушко почесні грамоти райдержадміністрації і грошові винагороди.

Щедрим був також концертний подарунок. Тривалих оплесків заслужили учнівський хор та вокальний ансамбль. Приємно здивували танцюристи. Особливо сучасними танцями та «Чорноморочкою». Не відставали від своїх виконавців і педагоги. Вони

став просто вражаючим. Спочатку глядачі довго не відпускали, викликали й «біс» ансамбль народних інструментів із Дубенського училища культури і мистецтв. А потім декілька десятків гімназистів перетілилися у циганчат. У танці «Полум'я циганської душі» (режисер і водночас учасник Ярослав Турянський-молодший, випускник хореографічного відділу Дубенського відділення училища культури і мистецтв, а поставлений танець - його дипломна робота) учасники ансамблю «Водограй» настільки розкрили свій талант, що буквально полонили дорослих. До речі, «Водограй» запросили до Дубна на 55-річчя учили-

в ролі співаків почувалися на сцені не гірше, як теперішні зірки української естради. Професіоналізм відчувався і у виступі інструментального ансамблю музичної школи, багатьох учасників якого благословила добродійка-доля саме зі школи №2.

А завершальний акорд

ща. На цій піднесеній ноті і завершився концерт. Але не завершилося свято.

Воно тривало, доки тривали спогади. А спогадам цим, напевно, немає кінця і ніколи не буде...

Євген ЦИМБАЛЮК.

На фото: під час ювілейного торжества.